

Slyšíte, co mayor povídal, co vzkázal městské radě: V radnici není bezpečno, tajně pryč se tam krade!

On po tom, člověk bedlivý, pěl už dlouhá léta. No, teď' když chytli vinňky, jistě je po nich veta!

Nesmi mít ani hodinky, v kapsu má obnos malý, by mu to páni od města snad nevyšouvali.

I dráhý svrchník někdo mu s almary jednou spasil, kdo v radnici jen zablouď, aby si kapsy zašil.

Nevinně každý vypadá, mile se na vás štípl, ale brát umí, jak by měl ruce alespoň čtyři.

I horká kama odnesou, všeho se umí chopit, proto se také v radnici jen parou musit topit.

Městská rada se s kurářů do šetření hned pustí, kdo se dá chytit, ten bude propuštěn bez milosti.

Jen důkladně vše vyšetřit a přistihnout jim brka! Však páni radní? Jen to ne! V těch už teď' strachy hrká.

Jak si vypomohla.

U Maltézského kostela na Malé Straně v Praze zebřa babička a dostává mládý hrabě od šlechticů, kteří jí snají. Babička zná ale také všechny pp. šlechtice a šlechtičny a kdekoliv od nich nějaký mládý obdrží, zalichotí jim tím, že vyzývá patrona jejich, aby je ostražoval a ode všeho zlého ochroňoval. Když dostane babička od kněze Jiřího z Lobkovic pětičtveř, prohodí vždy stereotypicky: "Zaplat' pán bůh, jejich milosti! Aby jich svatý Jiří od všeho zlého chránil — zaplat' pán bůh!" — Když dostane babička krejčířek od hraběte Františka Tuna, podobkuje za něj tímto slovy: "Zaplat' pán bůh, jejich milosti! Aby jich svatý František ode všeho zlého chránil, zaplat' pán bůh!" — Oheňdy vyšel ale s chrámů hejtman od dělostřelců, jehož babička neznala, a daroval jí dvacetihali! Babička nebyla dlouho v rozpacích, nýbrž podobkovala tímto slovy: "Zaplat' pán bůh, jejich milosti, aby je svatý Ucháčius ode všeho zlého chránil! ráčím!"

Farář měl špačka, který byl náramně mlsný. Kdyžkoliv farář zpozoroval, že mlsá, odháněl jej plácačkou a pravil: "Pěkný jsi pták, všechno vsude sníš, nic se nestydíš!" — Špaček se ale tímto slovíčkem, které stálo slyšel, přiučil, což farářovi činilo velké potěšení. — Jednou zavítal na faru pan vikář. Co to bylo běháni, co připravil? A co to bylo mrzutosti, když špaček začal vikářovi sřpávat: pěkný jsi pták, všechno vsude sníš, nic se nestydíš!

Vraždy a sebevraždy.
(Něbýlo dosud v šestém denním listu otáčená.) Zabil kluka? V největším rozčilení zabil v hostinci u "Světlice" jinnak klidný občan pan František Mastrný kluka, jehož nesl zedník-rytmistr pan Kudrnatý — tramvajovým krájem, načerá vyhrál 75 centů. — Z hlada u. Jan Křiváka, 21letý kořál, vrátil do sebe v sobotu večer — pět vtuřil za pět centů z hlada a tvrdil, že si velice pochutil!

Sultán jako vteklý pes Macechona tráá dnes; místo koše Evropa mu brouší zuby, čistí tlamu!

Pan: Ty chceš vysvědčení a byla jsi u me je tři měsíce?
Služka: Právě proto chci vysvědčení, neboť' holka, která u nich vydřívá tři měsíce, ta si může troufat do každé služby!

"Jaký pak je ten váš zet', kmořfífku?"
"I, nanciovejete je — darmo povídat!"
"Co pak, co pak?"
"Neumí hrát v karty!"
"A to mu vytýkáte? Budte rádi!"
"To je tak: On je neumí hrát, ale hraje karty neutaile — víme!"

Co je posvěcení? Posvěcení je takový "jeden" den, který se slaví tři dny.

Moda u koní.
Drozkář ke kolegové, jemuž padla kobyla: Hrome, co pak se stalo? Ne má padoucnici? — Druhý drozkář: "Ale kde! To mi padá v letním vedru do mlčob vřádky, jak jí nechci koupit nový klubouk!"

Jen šikretně!
Paní k služce: Cože? Paní lékárníkovou jste potkala, když jste šla ze zastávky? Snad jste jí nefekla, že jste tam nesla moje věci?

Služka: Co vám to napadá, paní! Povídala jsem, že jsem šla zastavit jen svoji jupku, protože jsem již 2 měsíce nedostala žádný plat..

Všední podobizna.
Tuze pěkně jste namaloval podobiznu mé ženy, pane mistrě, moc pěkně — faktične nebyla tak mladá!

Skryvačka.

Najděte tři skryté lilie a kořk.

Štěstí!

Učitel: Tak Havrdě, řekl mi, který živoucí je nechyťejší?
Žák: Nejchytřejší je velryba.
Učitel: Velryba? A proč pak?
Žák: Protože má fístron!

Vykouř se.
Soudek: To jste se jistě už ve škole učil, že nemáte nikomu nic brát!
Poberta: A kdybyk já už nechodil do školy, pane soudeče! To člověk už dávno všechno zapomenel!

Vynálezce.
Prosím tě, kdo je ten starý pán tamhle?
Ty neznáš slavného učence Vrtohlava, který našel vědu již tolika vynálezů obohatit!
Však vypadá, jako by právě zas o něčem přemýšlel.
Nemýšlí se — a to je jeho největší vynález. Nemůže totiž vynalezt, jak se vymluví ženě, až se po páli noci vrátí domů.

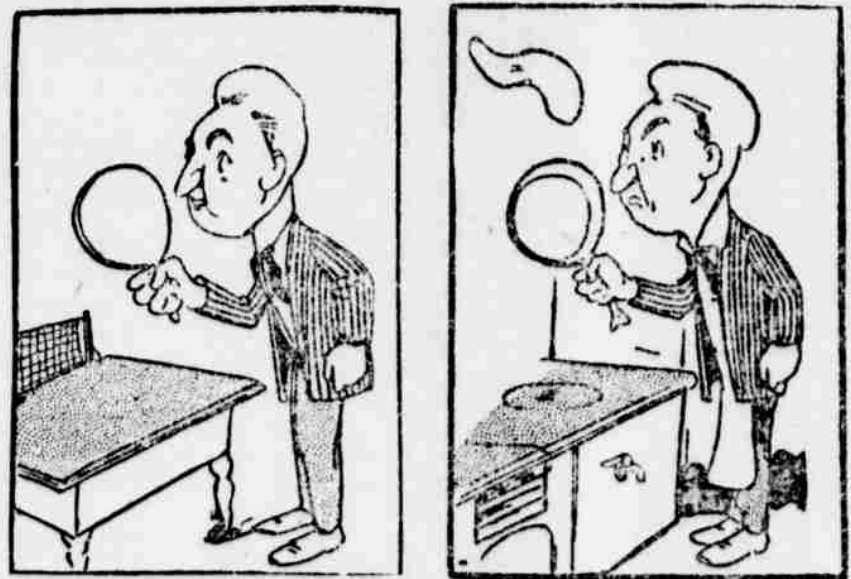
Zlomyslnost.
Návštěva: "Vaše žena jest naděšená přívržená křesťanská mladá dívka, jak jsem z její rozmluvy vyrozuměl."
Mladý manžel (s povzdechem): "Ba právě, dnes v polehne nechala zase spálit krásnou mrtvolu husy."

Nic na tom.
A: "Takový princ je na tom přece dobře. Hned jak přijde na svět, jmenuje se již knížecí jasnost."
B: "To je toho, já jsem se jmenoval také hned Mrkvíčka, jak jsem přišel na svět."
Chytrák.
Učitel: "Aby se uvrhlo veřejně na tvrdé, jest třeba pouze pět minut. Jak dlouho času je třeba tedy k 10 vejčím?"
Žák: "Právě tolik času, ale většinou hrnce."

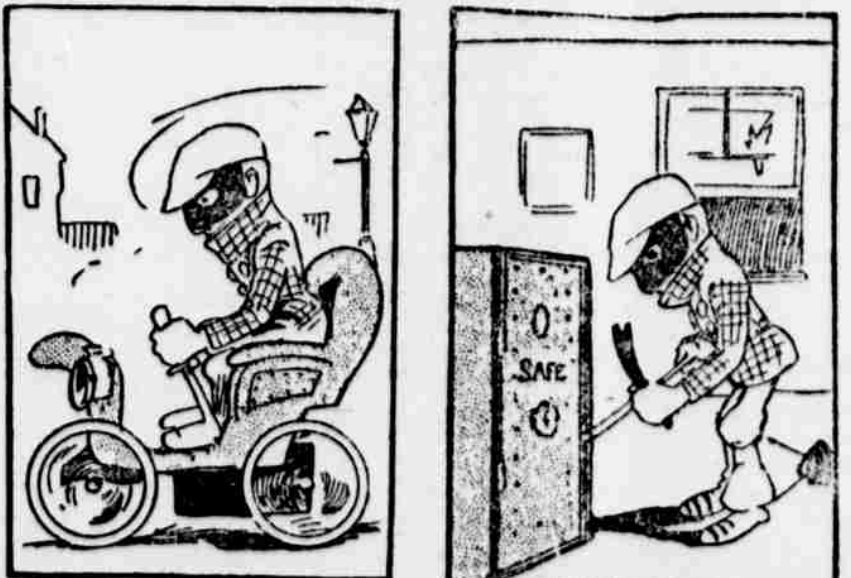
Amerika — země blahobytu.

Lord Koasmetr v Anglii jen hrával golf — teď' v Americe tluče u cesty hromádky.

Hrabě de Mordlán býval v Paříži vášnivým milovníkem ping-pongu — nyní v New Yorku vyrábí v hotelu beefsteak.

Nejdá se přivesti baron Šavíks. Když v Německu proflámoval všechno jmění na automobilech, podařilo se mu práce v Americe vynajít výnosné zaměstnání!

Zaměněné úlohy.
Žena: "Karle, zitra tomu bude rok, co jsi mne vedl k oltáři."
Muž: "Ano, však potom jsi převzala vedení ty."

Dobry pravopis.
Učitel: "Jakým pak i se píše slovo dříví, měkkým či tvrdým?"
Žák: "Je-li dříví měkké, měkkým, je-li tvrdé, tak tvrdým."

Po prázdninách.
Student: Mářínko, pěknou hubičku na přivítanou!
Mářínka: Prosím, uťete si dřívě dsta po těch venkovských.
Nejlepší legitimace.
Policejní zřízenec: Můžete se legitimovat jako manželé?
Muž: Tak je! — Ženo, spusť káží ní!

Pantoflový rek.
Professor při domácí revoluce: Ale Amalie, jak můžeš hodit tak nevědeckou knihu na hlavu?

Čas vojen.
Povídá se všude, že zlá vojna bude. Vašek ze Rváčova honem na ta slova vyvěštil šáká. Jak odborný rada: "Kde to, páni ctění, má být posvěcení?"

"Jepití láska", svídky to posvěcená. Při tanečku jonák na "ni" mrkne, a když venku o láse jí vrkne, mlá dčva v roztožen — brkne, až teprve po čase v ní brkne, když jonák se k nespáření sevrkne.

Učitel: Tak Havrdě, řekl mi, který živoucí je nechyťejší?
Žák: Nejchytřejší je velryba.
Učitel: Velryba? A proč pak?
Žák: Protože má fístron!

Vykouř se.
Soudek: To jste se jistě už ve škole učil, že nemáte nikomu nic brát!
Poberta: A kdybyk já už nechodil do školy, pane soudeče! To člověk už dávno všechno zapomenel!

Vynálezce.
Prosím tě, kdo je ten starý pán tamhle?
Ty neznáš slavného učence Vrtohlava, který našel vědu již tolika vynálezů obohatit!
Však vypadá, jako by právě zas o něčem přemýšlel.
Nemýšlí se — a to je jeho největší vynález. Nemůže totiž vynalezt, jak se vymluví ženě, až se po páli noci vrátí domů.

Zlomyslnost.
Návštěva: "Vaše žena jest naděšená přívržená křesťanská mladá dívka, jak jsem z její rozmluvy vyrozuměl."
Mladý manžel (s povzdechem): "Ba právě, dnes v polehne nechala zase spálit krásnou mrtvolu husy."

Nic na tom.
A: "Takový princ je na tom přece dobře. Hned jak přijde na svět, jmenuje se již knížecí jasnost."
B: "To je toho, já jsem se jmenoval také hned Mrkvíčka, jak jsem přišel na svět."
Chytrák.
Učitel: "Aby se uvrhlo veřejně na tvrdé, jest třeba pouze pět minut. Jak dlouho času je třeba tedy k 10 vejčím?"
Žák: "Právě tolik času, ale většinou hrnce."

O ženách, pro ženy.
Před několika dny slavila společnost pro vyšší studium žen v Petrohradě své 25leté jubileum, ke kterému příležitostí dostavily se zástupceky ženského hnutí ze všech zemí. Dne 7. října roku 1878 byly "vyšší studijní kurzy pro ženy", které již po 15 roků existovaly co kurzy soukromé, zreorganizovány a po potvrzení stanov a řádů vládnou úmány. Hned po provedení reorganizace a po úředním uznání utvořil se spolek pro hmotnou podporu vyšších studijních kursů. Jméno "univerzita pro ženy" není sice dovoleno, ale celá organizace má univerzální charakter. Změněná společnost, pokud možno, vede podrobnou statistiku o všech ženských studijních, dohodnách, studijních bčh. Z výzkvu spolkem uveřejněného, vysvřřá, že až do roku 1902 dokončily studium 1873 studentky. Z těch však jen 67,3 procenta zvolilo si vyšší vchovatelskou činnost a byly činými co ředitelky gymnasií, profesorky na gymnasiích a přípravkách, učitelky v městských a venkovských školách atd. Sedm a jedna desátina procenta vystudovala ženy bylo činné literárně, 12,3 procenta našel zaměstnání u železnic, v bankách, 11,4 procenta pokračovalo dle ve studiích, dvacet procent ziskalo si titul doktorů lékařství na na cizozemských univerzitách, 10 procent stalo se zubolčárkami a 19 procent protulinkalo živobytí v povolání ranhojčce a porodních pomocnic.

Čeští studenti.
V Praze, 19. zář. Tak všude, když vidím ty zatfky, jest doba zápisu do středních škol — 16., 17. a 18. zář. — přivěde do Prahy, tak se mi vždycky svírá srdce, zatím co oni jdou těžkým venkovským krokem kol mne a vedle nich cape budoucí doktor nebo inženýr a pozoruje nový život kol sebe nečapavým zrakem. A vzpomínám při tom, kolik těch nadělí a mateřských i otcovských lůstí rozbilje se u nepodřídných mozok, o náhodou, o velkoměstský život a ještě o deset podobně významných věcí.
Tak už ten národ roste. Venkovská škola, ve třídě sedmdesát dětí, vždy mezi sedmdesáti třídami nadané hlavy, jenže ne všudecky ze statku, nebo aspoň z chlapky, kde může tatík říci k matce, když je klukovi deset nebo jedenáct let: "No, matko, kluk má hlavu, pětičtveřek un na tu hlavu spendýrujem."
A matka přikývne a doždí. "Aspoň se nebude dřít na té brázdě jako my."
Tem talentům, které mají za sebou tatínkovu kapsu, těm je hej. Učenci!

Jde jako samo, kluk je napspaný, dobře živý, mozok funguje jak náležitě a sedm nebo osm let střední školy přešne jako v pohádce. Potom škola, do života. Na "vyšokou".
Tam však už často se budoucní doktorům a inženýrům lámou nohy. Když tatík sedlá, nebo tatík chlapky posílá i matka posílá, každý vede oficielního posílání ještě stranou, aby druhý nevěděl, to se v Praze veselo žije.
Ah, v Praze je blaze..... kdo má peníze.
A hospody, flány, holky, a synček někdy se zade do toho studování tolik, že vydřívá studovat patnáct i dvacet semestrů. Táta si už domněly, že kluk učil aspoň poslance a kluk zatím zpívá v zapadlých děrách velkoměsta, že je jen jednou na světě.
Někdy se vchopí ještě v čas, jindy — nikdy. Když potok otcovských příjmů vyschne, vize "budoucí" doktor nebo architekt do nějaké kanceláře, zanevře na domov, živoří za pár zlatek měsíčně, říká, že všechno je oud a tak končí svou kariéru.
Ti, kteří se z těch zámožných "vyvedou", to je jeden díl národního dorostu.
A druhý?
To jsou jiní lidé.
Nejdříve děti, nad nimi venkovský učitel kývá přesvědčivě hlavou. Nadané děti chudiny, které jdou do studií, studovat a protloukat se.
Nad dítětem zámožných rodičů se takový učitel zamyslí. Tatík přijde, vyzvídá tak i onak, jakou má hlavu, ale Mei o něm, že mu nejlíp by svěřila sedlácku, k tomu se mladý učitel odváží. Znamenato by to smrtelné nepřátelství i s tatíkem i s matkou. A tak učitel přivědí obyčejně dvojnásobně.
"Inu, hlavu má dobrou, dobrou hlavu....." a při tom si vzpomíná, jak spaticky kluk vchopil pohlavky, přijímané v křivkách "žezků i sých".
Jinnak, docela jinak chodí na studii děti chudé.
"Nu, aspoň něčím mu se začátku musíte pomoci. Později už se produka. Ale bylo by škoda ho tak nechat....."
A hoch jde. Má v kufříku tři košile, boty jen ty na nohou — druhé dostane k vánočním, bude-li se dobře učít, na sobě hadříky, kterým se neříká ani letní ani zimní, matka mu náhla na cestu křezek, tatík fekuje: "tak se, hochu, drž....." a tím je z hochu student.
První tři čtýři leta to jde. Hoch je mozolý všech starších rodičů, kteří se zatím uskrvňují a utahuji. Ve třetím a čtvrtém roce zanevrou kondice. Patnáctiletý hoch už žije na svou pěst. Jenom nejtalentovanější z těch talentovaných to vydrží.
Když nestačí kondice — a kde by se jich také bralo — koupí se za tři nové hrnce — ach, vy, kteří můžete se kdykoliv postavit k pláncu žlabu, vy nevíte, jakým takový hrnec je poetickým předmětem.
Schová se pod kabát, líže do nápravní kapsy a jde se jeden den na oběd k Alžbětinám, po druhé k Milosrdným a po třetí — eh, jde se skrátko. Do hrnčků dostane trochu polévky, někdy k ní kus krupičky kaše, hrnek se vysmejčí líže, líže se olízne, strčí do kapsy, hrnek zase pod kabát, studuje vezme občelní zeměpisná a bifurje z ní, že Čechy jsou nejobhatší zemí v mocnářství Rakouško-Uherském.
Není to poetické?
Odpověď ve škole, když profesor je v dobrém náladě a studentovi lecke zrovna neklape — fekuje vtipně: "Vy, Masuro, se tak díváte, jako byste měl k obědu šifaly."
A student se červená a kdyžby se nestyděl, přisnil by upřimě: "Vážnosti, já myslím, že to v té polévce byly nudie....."
Tak se také v Praze studuje.
A hoch má při tom hlavu a záď to. Potom přijde maturita a za ní, to je už sláva. Jako vyhráno. Zatím, není-li mladý organismus na výnosné siliny, přičky začínají pokukávat, věz, přičky není dost krve a někdy něco zachrástí v prsou, v krku to zabřeje a plivne a je to radě.....
Co to je?
Není času na to myslet. Studuj a dři. Doma už myslí a kalkulují, že to drobet dlouho trvá a že by už byl čas, abys byl tím "pánem" a dal jim nějakou splátku na ten rodinný dluh. Andu už by se mohla vdat, její čtyři stovky věna "čtrnáct" stáří na tebe v důvěře, že to do "té" doby vrátíš....."vidíš, matko, ten hoch se přece jen nechce, jak by měl....."
A ti, kteří by se mohli činit, kteří mají z čeho, holkajší po hospodách "Husička dívková", spívají veselé kuplety, připíjí "dětém našich rodičů" a myslí při tom, že na skoušky je vždycky času dost.
A tak mne to vždycky napadá, když vidím na pražských ulicích ty venkovské tatíky, "bahšány", jak je tituluje vždy veselé Praha a vzpomínám, kolik že z těch hochů, které posílá a plivne a je to radě.....

Doprava na dráze Nickel Plate do New Yorku a Bostonu jest neprokatelovou. Denně vysílány jsou tři expresní rychlíky v každém směru. Tyto vlaky sestávají z první třídy motorových denních vozů, elegantních krytých spáčech vozů a jezdí mezi Chicagoem, New Yorkem, Bostonem a jinými východními stanicemi. Na vlnách dostávají se vřetěná židla dle amerického knihovního vzoru v ceně od 35 centů do \$100, jakobí jidla a la carte. Cestující mohou jeti pohodlně a ušití na jízdné po dráze Nickel Plate. Dávejte, by váš jízdní lístek měl pro tebe vlastní adresu. Lístky se prodávají v 8. 111 Adams ul., nádraží na La Salle a Van Buren ul. u sříděné dráhy Loop.